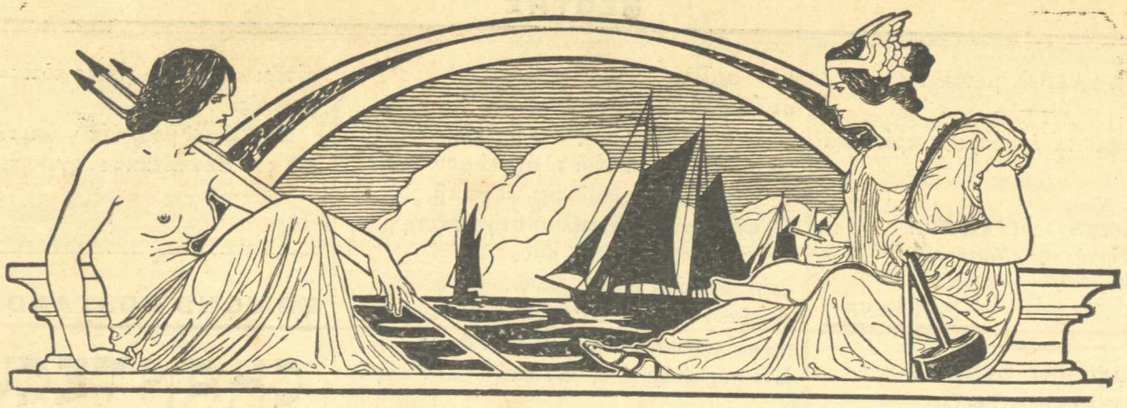

Ἔτος Β΄. 3 Δεκεμβρίου 1910 Ἀριθ. 33

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ — Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ λᾶθος τοῦ Παπᾶ, **Γιάννη Κόλια** — Ροδόφυλλα, **Στέλιου Σπεράντσα.** — Ἀπὸ τὸ Ἄσμα Ἀσμάτων Π. Διαθήκης, **Κωστῆ Ποτάμη.**— Τὸ σφυρὶ μιλεῖ, **Φρ. Νίτσε.**— Σαντεκλὲρ *Edm. Rostan* [συνέχεια], (μετάφρ. Χρύση). — Ἀπὸ τά συντρίμματα, **Μ. Μαλακάση.**— Λέων Τολστόη, *Nicolas Ségur* (μετάφρ. Κ. Φριλίγγου). — Ἀγνὴ [συνέχεια], **Κ. Φριλίγγου.**— Πεθαμένοι ἀθάνατοι, **Κ. Κρυστάλλη.** — Μία ἀπροσεξία, **Δὸν Ζουάν.**— Ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ **Αἴνε** (μετάφρ. Π. Γνευτοῦ).— Πόσον ἡ πέννα ἐπιδρᾷ εἰς τὴν κοινωνίαν, *Max Nordau.*— [Ἀπὸ ὅσα ἐγκρίνονται:] Χωριάτικη ἀγάπη [συνέχεια], **Ἀγγέλου Τυράννου.**— Στὸν οὐρανὸ, **Δ. Λιγνάδη.** — Πεζὰ τραγούδια, **Ἰγνατίου Βουρβούλια.** — Φιλολογικαὶ σημειώσεις.—Λοξὲς ματιὲς, **Βεαστικοῦ.**—Κώστας Σαγιώρ. — Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ **Διαγωνισμοῦ.**— Η νίκη τῶν Φουτουριστῶν.— Αλληλογραφία, ὑπὸ τῆς **πέννας μας.**

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ρέβει ὡς τόσο καὶ δὲ θ' ἀναλάβῃ καὶ ποτὲς ὁ Μαρῖνος Βούρδουλας ὁ πρῶτος τζελέπης τοῦ χωριοῦ. Τὸν θυμοῦνται χρόνια σ' αὐτὴ τὴ κατάστασι. Τὰ παιδιά του χλωμὰ καὶ κιτρινιάρικα σὰν παθιασμένα, ἡ γυναῖκα του δίχως ἄλλη γέννα στραγγίζει καὶ ρουφιέται μέρα τὴμέρα καὶ τὸ σπίτι του ὅλο θαρρεῖς πῶς εἶναι ὑπόγεια φυλακὴ ποῦ πότισεν ὅλους 'κεῖ μέσα ἡ μολυσμένη της ὑγρασία.

— «Πῶς καλὲ ἀπὸ λίγα παληοκάτσικα πούχε νὰ γένῃ γρήγορα καὶ σύντομα ὁ πρῶτος τζελέπης τοῦ χωριοῦ, νὰ πουλιοῦνται τὰ σφαχτά του στῆς καλλίτεραις ἀγοραῖς καὶ νὰ διπλομεγαλώνῃ τῆς στάνες του καὶ ν' ἀψηλώνῃ τὸ σπῆτι του καὶ νἄχῃ τὴ γυναῖκα του κερὰ στάλοῦσα καὶ στὰ φορέματα ;»

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΓΕΜΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Σὰν τὰ χιονᾶτα τὰ ροδόφυλλα,
ποῦ μὲ τὴ ναῦρα πέφτουν χάμου,
ἀγάλι ἐπέφταν κι' ἀπ' τὰ χείλη μου
φτερουγιαστὰ τὰ μυστικά μου.

Κι' ἀναγελάστρα ἡ μοῦρα τἄκουσεν
ἀπ' τῶν βουνῶν ἐκεῖ τὰ πλάγια
καὶ τὴν αὐγὴ τὴν ἀνθοπρόσωπη
μοῦ τὰ μαρμάρωσε μὲ μάγια.

Τώρα στὰ μέρη τὰ τρεσπόθητα
ὅταν πλανῶ τὰ βήματά μου,
νοιώθω νὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ μάρμαρα
σὰν μουσικὴ τὰ μυστικά μου.

ΣΤΕΛΙΟΣ Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ετσι τὸν κουσέλευε κάθε λίγο ἡ φτωχολογιὰ τοῦ χωριοῦ ποῦ συνήθισε νὰ χύνῃ τὸν ἴδρω στὴ τσάπα καὶ στ' ἀλέτρι καὶ νὰ νυχτοσηκώνεται στὸν κλώστη καὶ στ' ἀργαλειό. Μὰ ὅσον ἤτανε κρυμμένο τὸ μυστήριον ἐκεῖνος ξένοιαστος κύτταζε τὴ δουλειά του. Ολα του τυχερὰ καὶ ὥμορφα τότες. Τὸ λεβέντικο σῶμα του, παραπάχυνε καὶ ἡ γυναῖκά του λὲς καὶ γύρισε δέκα χρόνια πίσω, πειό 'μορφη ἀπ' ὅτι ἦταν πρὶν τὴν παντρευτῇ ὁ περήφανος Βούρδουλας. Καμὸ τὄχαν ἡ γειτόνισσες μὲ τὴν ἀκαταδεξία καὶ τὴν περηφάνεια 'κεινῆς, καὶ σκύλιαζαν ἡ ἄντρες στὸν καφενὲ σὰν ἔβλεπαν ἐκεῖνον πάντα μονάχος νὰ κάνῃ παρέα, καθημερνὴ καὶ σκόλη μὲ τὰ τσοχένια σαλβάρια νὰ ρουφᾷ τὸ κεχριμπάρι του καὶ νὰ παίζῃ σκεπτικὸς κι' ἀμίλητος τὸ κίτρινο κομπολόγι του. Τὰ λόγια του ἦταν γλυκὰ μὰ λίγα καὶ μετρημένα ποῦ θαρρεῖς πῶς μιλοῦσε πειότερο μιὰ συλλογὴ ποῦ σὰν συννεφάκι φανταστικὸ πετάριζε στὸ ζαρωμένο του κούτελο.

Κι' ἔτσι μεγάλωνε ἡ ζούλεια καὶ καταντοῦσε μὲ τὸν καιρὸ ἀχώνευτος στὰ εὔκολα ἄλλως τε στομάχια τῶν χωριανῶν του. Περιέργεια στὴν περιέργεια, κουσέλι στὸ κουσέλι μὰ πάντα πειὸ μακρυὰ 'πὸ τὴν ἀλήθεια καὶ πάντα οἱ ἁπλοϊκοὶ χωριανοὶ φαντάζονταν εἰς βάρος τοῦ Βούρδουλα κάτι λιγώτερο ἀπὸ τὸ πραγματικό.

Η ἀλήθεια ὅμως δὲν ἄργησε νὰ φανῇ καὶ νὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια. Δὲν τὸ βάσταξεν ἡ γυναῖκά του ποῦ εἶχε συμπράξῃ κι' ἐκείνη σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη κι' ἁμαρτωλὴ εὐτυχία κι' ἐπῆγεν ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ποῦ ἀποφάσισε νὰ κοινωνήσῃ καὶ τὰ ξαγορεύτηκε στὸν πνευματικὸ τοῦ χωριοῦ ἕνα γέρο παπᾶ ποῦ καμμιὰ φορὰ σὰν τὰ τραβοῦσε ξεχνοῦσε κι' ἔλεγεν ὅσα τοῦ πιστευούτανε ὁ κόσμος στὴν ξομολόγησιν. Αὐτὸ γένηκε μιὰ βραδυὰ στὸ κελλί του καὶ εἶπε στὸ Μιχάλη τὸν Πατοῦχα, στὸ πειὸ φλύαρο στόμα τοῦ χωριοῦ, τὸ φρικτὸ μυστικὸ ποῦ τοῦ θαρρεύτηκεν ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα τοῦ Βούρδουλα. Καὶ σιγολέγανε τώρα οἱ δυό τους ἐπάνω στὸ κρασὶ «μωρὲ τὴ σκύλα νὰ τὸν φορτωθῇ στὸ τσουβάλι κομμάτια καὶ νὰ τὸν πετάξῃ ; μωρὲ τὸν ἄτιμο κακουργία νὰ σκοτώσῃ τὸ Λιάπη τὸ γέρο τσομπάνη ἀπὸ τὴ Ρούμελη ποῦ ξενοδούλευε χρόνια καὶ νὰ σουφρώσῃ τὸ ἔχει του ; Εἶχε κόμπο ὡς τὸ κεφάλι του ὁ γέρο Λιάπης. Νὰ! ἀπὸ ποῦ μᾶς ξεφύτρωσε τζελέπης ὁ κὺρ Μαρῖνος σου». Κι' εἶπαν, πῶς τὸν πῆρε στὴ δουλειά του πρῶτα τὸν γέρο, πῶς τὸν φιλοξένησε τὴν τελευταία βραδυὰ ποῦ θὰ φευγε γιὰ τὴν πατρίδα του τὴ Ρούμελη... Εἶπε κι' ἄλλα σημαδιακὰ ὁ παπᾶς,

ΤΟ ΦΓΛΑΔΔΙΟΝ μεταλλ. 2.

Οἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται :

Πρὸς τοὺς Κους
ΕΞ ΡΧΟΝ — ΦΡΙΛΙΓΓΟΝ
διευθυντὰς τῆς «Νεότητος»
poste Française
ΣΜΥΡΝΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΣΜΥΡΝΗ . . .	ὀκταράκια	16
ΛΟΙΠΗ ΤΟΥΡΚΙΑ .	Μετζήτια	2
ΞΕΝΑ ΚΡΑΤΗ.. .	Φρ. Χρ.	10

Αἱ συνδρομαὶ δύνανται νὰ προπληρωθῶσι κατὰ δόσεις ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Σημ. Οἱ ἐκτὸς τῆς Σμύρνης συνδρομηταὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἡ ὁποία εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον, ἢ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοκομεριδίων καὶ χαρτονομισμάτων.

ποῦ δὲν εἶχε πειὰ κανένα φόβο γιὰ νὰ ψευδολογήσῃ ὁ Μιχάλης Πατούχας καὶ τὰ διαλάλησε σὰν σφυρίχτρα σ' ὅλο τὸ χωριό.

Ἀπὸ τότες ποῦ πῆγε στ' αὐτιὰ τοῦ Βούρβουλα πῶς οἱ χωριανοὶ ἔμαθαν τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ μυστικὸ ποῦ τὸν σκέπαζε, θαρρεῖς πῶς ξύπνησεν ἡ ἁμαρτία μέσα του καὶ τρώει καὶ τοῦ φθείρει τὴ ζωὴ καὶ ρέβει τόσα χρόνια καὶ κεῖνος καὶ τὸ σπιτικό του ὁλόκληρο.

Καὶ ὅμως δὲν τοῦ τὸ χτυπᾷ κανεὶς ἀπ' τοὺς χωριανούς. Τὸν ἄφησαν στοῦ ἑαυτοῦ του τὸ βασανιστήριο. Αν τοὺς ἀκούσῃς καμμιὰ φορὰ θὰ δῇς πῶς τὸν συμπονοῦν μάλιστα καὶ τὸν βοηθοῦνε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΛΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝΤΗΣ Π. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

(Συνέχεια)

Χορός.— Ω, τὴν ἀγάπη μου ποθῶ.
[Καὶ γιὰ προσκέφαλο
τὰ στήθια μου θὰ τοῦβαζα νά κοιμηθῇ.
Τῆς Κύπρου μοῦ εἶνε σταφύλι ζουμερὸ,
σφιχτοδεμένο ἀπὸ τὸ κλῆμά του τσαμπί.

Σολωμών.— Σ'ἀγάπησα πολύ. Τὰ
[μάτια σου
περιστεράκι' ἀθῶα φτερουγίζουνε.

Σουλαμίτις.— Μὰ κι' ὁ λεβέντης
[π' ἀγαπῶ μὲ καρτερεῖ
στὸν ἴσ.ιο τοῦ σπιτιοῦ του, στὸ κρεββάτι
[του
ποῦνε ἀπὸ κυπαρίσσι νειόκοφτο.

Σολωμών.— Εἶμαι λουλοῦδι, εἶμαι
[κρῖνο. Μὰ κι' ἐσὺ
δὲν εἶσαι κρῖνο μέσ' στὴς ἄλλες κοπελιές;

Σουλαμίτις.— Μὰ κι' ὁ λεβέντης
[π' ἀγαπῶ, σὰν τὴ μηλιὰ
μέσ' στἄλλα δέντρα, φαίνεται
στὰ παλληκάρια ἀνάμεσα.
Στὸν ἴσκιο τέτοιας ἤθελα μηλιᾶς
νὰ πᾷ νὰ γείρω. Καὶ τ' ἀχεῖλί μου
τὴ γλύκα τοῦ καρποῦ της νὰ γευτῇ.
Ω, φέρτε με στ' ἀμπέλια, στὴν ἀγάπη μου,
νὰ τηνὲ νοιώσω πλάϊ μου,
στὴν ἀγκαλιά του νὰ χαθῶ.
Ακοῦτε! Νάτος! Κατεβαίνει ἀπ' τὸ βουνὸ
πηδῶντας σὰντ'ἀλάφι τὸ τρελλό.
Στὸ παραθύρι μου, νά! σκύβει στὰ καφά-
[σια μου
καὶ μοῦ μιλᾶ: «Πέτα σ'ἐμένα, ἀγάπη μου.
Πουλάκι μου, πάει ὁ χειμῶνας κ' οἱ βρο-
[χές.
Κύττα τὴ γῆ ξανάνθισε
καὶ τὸ τρυγόνι μᾶς καλεῖ
κι' ἔβγαλ' ὀρνιὸ κάθε συκιά,
κι' ἡ μυρωδιὰ μεθᾷ στ'ἀμπέλια π'ἄνθισαν.
Ελα μαζί μου, σ' ἀγκαλιὰ ζεστή.
Σκύψε λιγάκι νὰ σὲ δῶ,
καὶ τὴ φωνή σου τὴ γλυκειὰ νἀφογκρασθῶ
Πᾶμε, στ' ἀμπέλια . . .»
Ελα, στ' ἀλήθεια, ἀγάπη μου,
ποὺ μέσ' στὰ κρινολούλουδα
τὰ γιδοπρόβατά σου σαλαγᾶς,
ὥς που νὰ γείρ' ἡ μέρα
καὶ νὰ σβύσουνε ἡ ζωγραφιὲς
ἀπὸ τὸ χῶμα, ποὺ βεργόλιγνες ὀσκιὲς
ὁλημερὶς κεντούσανε.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΟΤΑΜΗΣ

ΤΟ ΣΦΥΡΙ ΜΙΛΕΙ

Also sprach Zarathustra.

«Γιατί τόσο σκληρό; — ἔλεγε στὸ διαμάντι μιὰ φορὰ τὸ κάρβουνο τῆς κουζίνας· —"δὲν εἴμαστε λοιπὸν στενοὶ συγγενεῖς;»

Γιατί τόσον μαλακοί, ὦ ἀδελφοί μου; σᾶς ἐρωτῶ κ' ἐγώ· δὲν εἴσθε λοιπὸν ἀδελφοί μου;

Γιατί τόσον μαλακοί, τόσον ὑποχωρητικοί καὶ ἐνδοτικοί; Γιατί στὴν καρδιά σας εἶνε τόση μεγάλη ἄρνησις, στὴ ματιά σας τόση ὀλίγη Μοῖρα;

Κι' ἂν δὲν θέλετε νὰ εἶσθε Μοῖραι καὶ Ακαμπτοι, πῶς θὰ μπορέσετε κάποτε μαζί μου νὰ νικήσετε;

Κι' ὅταν ἡ σκληρότης σας δὲν θέλῃ ν' ἀστράψῃ καὶ νὰ κόψῃ καὶ νὰ κομματιάσῃ, πῶς θὰ μπορέσετε κάποτε μαζί μου νὰ δημιουργήσετε;

Εἶνε σκληροὶ ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ δημιουργοί. Καὶ πρέπει νὰ νομίζετε εὐδαιμονίαν σας, ν' ἀποτυπώνεται τὸ χέρι σας ἐπάνω στοὺς αἰῶνας σὰν σὲ μαλακὸ κερί.

Πρέπει νὰ νομίζετε εὐδαιμονίαν, νὰ γράφετε ἐπάνω στὴ θέλησι τῶν χιλιετηρίδων σὰν σὲ μέταλλο, σκληρότερα ἢ μέταλλο, εὐγενέστερα ἢ μέταλλο. Ο περισσότερον σκληρὸς, μόνος αὐτὸς εἶνε ὁ μέγας εὐγενής.

Ω ἀδελφοί μου, θέτω ὑπεράνω σας αὐτὸν τὸν νέον πίνακα: «γενῆτε σκληροί!»

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

EDMOND ROSTAND

CHANTECLER

Δρᾶμα εἰς 4 πράξεις

(Συνέχεια)

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Οταν κυλᾷ τὸ ρ εἶνε πολὺ θυμωμένος!

ΠΑΤΟΥ

Γιὰ τὴ δική σου τὴν ἀγάπη φωνάζω ἔτσι. Φύλακας τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ κήπου καὶ τοῦ κάμπου, ἐκεῖνο ποῦ πρέπει ἀπ' ὅλα νὰ ὑπερασπίσω εἶνε τὸ τραγοῦδί σου. Καὶ γαυγίζω στὸ κίνδυνο. Εἶνε συνήθειο μου.

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Ενὸς μολοσσοῦ!

ΠΑΤΟΥ

Αφισε κατὰ μέρος τἀστεῖα. Σὰν ψυχολόγος ποῦ εἶμαι αἰσθάνομαι πῶς ὁ κίνδυνος αὐξάνει.

Μυρίζεται

Εχω μυρωδιὰ ἀνιχνευτικοῦ!

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Δὲν εἶσαι ἀνιχνευτικός.

ΠΑΤΟΥ, *κουνῶντας τὸ κεφάλι.*

Σαντεκλὲρ, πῶς τὸ ξέρετε αὐτό;

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, *θεωρῶντάς τον*

Αλήθεια ἡ ράτσα σου εἶνε παράξενη Πραγματικῶς τί εἶσαι;

ΠΑΤΟΥ

Εἶμαι ἕνα ἀλλόκοτο ἀχεκάτωμα! Εἶμαι μὲ τὰ οὖλά μου σκύλος παιδὶ ὅλων τῶν περαστικῶν σκύλων! Ακούω νὰ γογγύζῃ μέσα μου ἡ φωνὴ ὅλων τῶν αἱμάτων. Η ψυχή μου εἶνε ἕνα κοπάδι λαγωνικῶν, καθισμένων κυκλικὰ εἰς προσοχήν. Μετεινὲ κλείω μέσα μου ὅλα τὰ εἴδη τῶν σκύλων.

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Ωστε θὰ πῇ πῶς εἶσαι γεμᾶτος καλοσύνη.

ΠΑΤΟΥ

Βλέπεις ἀδελφοῦλι μου, γενήκαμε γιὰ νὰ σοννεούμαστε! Σὺ ψάλλεις τὸν ἥλιο καὶ χτυπᾷς τὴ γῆ: Εγὼ, σὰν θέλω νὰ διασκεδάσω...

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Ξαπλώνεσαι κατὰ γῆς καὶ κοιμᾶσαι στὸν ἥλιο!

ΠΑΤΟΥ *(μ' ἕνα χαρούμενο γαύγισμα)*

Ναί!

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Αὐτὴ ἡ διπλὴ ἀγάπη ἦτον γιὰ μᾶς πάντα κοινή!

ΠΑΤΟΥ

Αγαπῶ τόσο τὸν ἥλιο ποῦ γαυγίζω τὸ φεγγάρι. Καὶ λατρεύω τόσο τὴ γῆ ποῦ πάντα κάμω στὸ χῶμα λάκκους γιὰ νὰ χώνω μέσα τὴ μύτη μου!

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Τὸ ξέρω αὐτό, ποῦ θυμώνει ἀρκετὰ τὸν κηπουρό. Μὰ τί κίνδυνο βλέπεις; Ολα εἶνε ἥσυχα καὶ φωτεινά. Τὸ ταπεινὸ καὶ χρυσό μου βασίλειο δὲν βλέπω νὰ ἐπαπειλεῖται ἀπὸ τίποτε.

Η ΓΡΗΑ ΟΡΝΙΘΑ *(βγάζοντας τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ πανέρι).*

«Ταὺγὸ πρὶν σπάσῃ θαρρεῖ πῶς εἶναι μάρμαρο!»

Τὸ καπάκι ξαναπέφτει.

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, *στὸν Πατοῦ*

Ποιὸς κίνδυνος;

ΠΑΤΟΥ

Εἶνε δυὸ. Πρῶτα πρῶτα μέσα σ'αὐτὸ τὸ κλουβί . . .

Ακούονται σφυρίγματα τοῦ Κότσυφα.

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Ε, λοιπόν;

ΠΑΤΟΥ

Αὐτὸς ποῦ σφυρίζει.

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Τί κάμει;

ΠΑΤΟΥ

Καταστρέφει!

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Τί;

ΠΑΤΟΥ

Ολά!
(ἀκολουθεῖ)

ΧΡΥΣΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΑΤΑ

Ποῦ τάχα σᾶς ἀπάντησα
ὦ μάτια, ὦ θεῖα μάτια
ὦ μαγεμένοι ἀνθότοποι
κι' ἀπόκοσμα παλάτια!

Ποῦ τάχα νὰ τἀπάντησα
ποῦ τάχατες καὶ τὰ εἶδα,
τάχα σὲ μιὰ πεῦ πέθανε
τάχα σὲ μιὰ νεράϊδα.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Οἱ ἐν Σμύρνῃ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸ περιοδικόν μας νὰ διευθύνουν τὰς ἐπιστολάς των εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου, δίοδος Τενεκίδου. Εναντι τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

Ο ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

IV

(*Nicolas Ségur*,— Από τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τῆς «*Revue*» τῶν Παρισίων).

Ενας ὡραῖος θάνατος ἤξιζεν ὡς τέλος τῆς ζωῆς τοῦ Τολστόη. Κάθε τελευταῖον δεσμόν του μὲ οἰκογένειαν, πατρίδα καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τὸν θρυμματίζει καὶ περιμένων τὴν τελευταίαν πρόσκλησιν ἀπὸ τὸν θάνατον μᾶς τρομάζει μὲ τὸ ἄτακτον καὶ ὑπεράνθρωπον μεγαλεῖον του. Θυμοῦμαι τὸν *Dante Aligheri*, ἄλλο ἀνήμερο καὶ ἀκοινώνητο πνεῦμα, ποῦ στὸ τέλος του, κατὰ τὴν παράδοσιν πῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς του εἰς τὴν θύραν ἑνὸς μοναστηρίου. Μὲ τὴν φυγήν του ὁ προφήτης τῆς Γιασνάγια Πολιάνα ἔδειξε τὴν ἄβυσσον ποῦ τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του. Δὲν εἶχε κανὲν κοινὸν ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς ποῦ μᾶς περιβάλλει, μὲ τὰς θλιβερὰς μελέτας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ζητοῦσε τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς· «Ας σταματήσωμεν, ἔλεγε τελευταίως, ἢ τὴν ὥραν ποῦ ἐργαζόμεθα ἢ τὴν ὥραν ποῦ διασκεδάζομεν καὶ ἄς σκεφθοῦμε. Κάμνομὲν ὅ,τι πρέπει ἢ μήπως χάνωμὲν ἀνώφελα αὐτὴν τὴν ζωὴν, ποῦ μᾶς ἐδόθη νὰ τὴν περάσωμεν μές στ' ἀγκαλιάσματα τοῦ μηδενός». Πόσον ἔφριξε κι' ἀηδίασε ὅταν ἠσθάνθη γύρω του τὴν πεζότητα καὶ ματαιότητα τοῦ βραβείου τοῦ Νόμπελ! Τὸ χρῆμα, τὸν πρόστυχον ἦχο τοῦ μετάλλου, ποῦ τοῦ κουδούνιζαν οἱ ἐκδόται διὰ νὰ τὸν ἐλκύσουν, τὸ κουδουνάκι τῆς πόρτας του ποῦ χτυποῦσαν οἱ ρέπορτερ, τὸν ὕπουλο καὶ προδοτικὸ κινηματόγραφο ποῦ τὸν παραμόνευε στὴ θύρα . . . Σὰν βυζαντινὸς ἀσκητὴς τοῦ 5ου αἰῶνος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν ἐποχήν μας ὁ Τολστόη καὶ τὰ περιεφρόνησεν ὅλα.

Ο Τολστόη εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἡ Τύχη καλεῖ ν' ἀνακεφαλαιώσουν τὴν ζωὴν ἑνὸς ἔθνους καὶ νὰ ζωογονήσουν μίαν ἐποχήν. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι, ἔλεγεν ὁ Ρενὰν, εἶναι φωναὶ καὶ ἐκφράσεις μυριάδων συνειδήσεων, εἶναι σάλπιγγες ὁλοκλήρου λαοῦ.

Μὲ τοὺς λόγους του, οἱ ὁποῖοι ὡμοίαζον πρὸς ἔργα καὶ κατορθώματα, ἔγινεν ὁ Μέγας Πέτρος τῆς Ρωσίας. Αν αὐτὸς τότε τῆς ἔδοσε τὸ μεγαλεῖόν, ὁ Τολστόη τώρα τῆς ἔδοσε ὄνομα καὶ μαγείαν. Επὶ 30 ἔτη ἡ Εὐρώπη ἔστρεφε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸν φιλόσοφον καὶ θεωροῦσε τὴν γραφίδα του ξίφος κατακτητοῦ. Καὶ ὅταν ἐξαντλήσωμεν πλέον τὸν θαυμασμόν μας πρὸς τὸν συγγραφέα Τολστόη στρέφομεν μὲ ἐνδιαφέρον εἰς τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου. Εὑρίσκομεν ἕνα ἀδελφόν μας ἐπάνω του. Ησθάνθη τὰ ἴδια. Πέρασε ἀγωνίας, ἀπώλειαν πίστεως, κρίσιν πεσιμισμοῦ καὶ σκεπτικισμοῦ, δὲν ὑπεχώρησεν ὅμως ὅπως ὅλοι μας, οὔτε παρεδόθη εἰς ζωὴν δίχως σκέψιν, παρὰ ἡρωϊκῶς ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ ἀγνώστου, καὶ ἐξήτασε ἀνήσυχος τὰ μυστήρια, διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς του. «Μεγάλα πνεύματα ἔλεγεν ὁ Εμερσον διὰ τὸν Σεκσπῆρον, εἶναι κι' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑποφέρουν διότι τὰ πρόσκαιρα πνεύματα περνοῦν χωρὶς νὰ σταματοῦν στὴν σκέψιν καὶ νὰ συλλογίζονται». Ο Τολστόη ἄφησεν ὅλην τὴν φυλήν του, ἐποδοπάτησε μίαν θεοσεβῆ Ρωσίαν καὶ ἀνεκεφαλαίωσε τὴν ἠθικὴν κρίσιν τῆς ἐποχῆς του καὶ ἐξέθηκε παρρησίᾳ τὰς θρησκευτικὰς διαμάχας τὰς ὁποίας ἠσθάνθη ὅλη ἡ προηγουμένη γενεὰ καὶ αἱ ὁποῖαι βασανίζουν ἀκόμη χιλιάδας συγχρόνων μας.

Από τῆς ἐποχῆς τοῦ *Jean Jacques Rousseau* ἡ φιλολογία ἔχει δρᾶσιν καὶ τακτικὴν στρατιωτικήν.

Δὲν προσπαθεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ πλέον ἀλλὰ νὰ προφητεύσῃ, νὰ παρασύρῃ, νὰ προσηλυτίσῃ. Καὶ εἰς τὸ τέλος τώρα τοῦ 19ου αἰῶνος τρεῖς ἄνδρες ὁ Ιψεν, ὁ *Ruskin* καὶ ὁ Τολστόη ἐκράτησαν τὴν γραφίδα ὡς σταυρὸν καὶ ὡς ξίφος.

Οσον ἴσοι ὅμως κι' ἂν εἶναι σχεδὸν οἱ τρεῖς οὗτοι, ὁ Τολστόη θὰ εἶναι ὁ μεγαλείτερος διότι εἰσῆλθε καὶ συνεκλόνησε περισσότερον τὴν ψυχήν μας, καὶ ἠσθάνθη βαθύτερον τὴν κρίσιν τῆς ἐποχῆς του.

Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ

Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΥ

Η ΑΓΝΗ

Δρᾶμα εἰς μέρη τέσσαρα

(Συνέχεια)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

(Η Αγνὴ στέκεται συλλογισμένη, ὅτε ἄγριος μὲ μαλλιὰ ἀνεκατωμένα, σὰν τρελλὸς, μπαίνει ὁ Αγγελος).

Αγγελος, Αγνή

Αγγελος.— Ηρθα. εἶνε ὥρα; Χτύπα τὸ κουδοῦνι νὰ μαζευτοῦν οἱ καλεσμένοι, κι' ἔλα νὰ πᾶμε ὕστερα κάτω κεῖ ποὺ σημάδεύει τὸ αἷμα τοῦ ἥλιου τὴν εὐτυχία μας. Χαρά μας. Κυττῶ μιὰ ξῶλιὰ πέρα κεῖ ποὺ χιλιάδες λελέκοι τὴν λερώσανε. Μιὰ λερωμένη λελεκοφωλιά. Κύττα *(σ' αὐτὰ τὰ λόγια ὅλως διόλου ἀφρημένος δείχνει σὰν νὰ βλέπῃ στ' ἀλήθεια)* τὴ μάνα πῶς τὴν

ματοκυλᾷ ὁ λέλεκας γιατὶ δέχτηκε ἄλλον στὴ φωλιά του. Ἀνόητος λέλεκας· δὲν πετᾷ ν' ἀφίσῃ τὴ φωλιά του. Αν ἦταν ἄνθρωπος, ἂς πήγαινε νὰ χαθῇ στὴ θάλασσα κεῖ ποὺ βρᾶζει ἡ ἀτιμία καὶ γεννοβολοῦν τὰ θαλασσινά.

Αγνή.— Αγγελε, τί τρόμο κρύβουν τὰ λόγια σου ; !

Αγγελος.— Φύγε. Η ὥρα σημαίνει ναρθοῦν οἱ καλεσμένοι. Στολίσου καὶ σὺ *(τὴν φιλεῖ)* καὶ πλύσου μὴ δοῦν τὸ λερωμένο φιλί μου στὸ μάγουλό σου. Τώρα φιλοῦσα μιὰ ζωγραφιὰ ποὺ σοῦ μοιαζε σ' ἕνα τίμιο .... σπίτι *(τὴν ξαναφιλεῖ)*. Πλύσου, Αγνή, ἡ ὥρα φθάνει. Κύττα μὴ ξεχάσῃς νὰ βάλῃς στὸ τραπέζι τὴ φωτογραφία ποὺ σοῦ ἔχω γράψῃ τοὺς στίχους ἐπάνω. Ποῦ εἶνε ἀλήθεια ἡ φωτογραφία ;

Αγνή.— Εδῶ εἶναι δὲν τὴν ἔχασα, οὔτε τὴν ἔδωσα σὲ κανέναν *(ψάχνει τὸ συρτάρι καὶ δὲν τὴν βρίσκει)* Κάπου θἄνε μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν εὕρω τώρα, πειράζει ;

Αγγελος.— Θὰ τὴν ξέχασες στὰ τιμημένα πρωϊκιά σου ! *(προσποιεῖται πῶς φεύγει)*.

Αγνή.— Μεῖνε καὶ θὰ τὴν εὕρω Αγγελε.

Αγγελος.— Θὰ πάω ναὸρῶ τὸ αἷμα ποὺ χύνει τὸ ἡλιόγερμα νὰ κάνω ρουμπίνια στὸ στεφάνι τοῦ γάμου μας.

Αγνή.— Εἶναι τίποτα ἐκεῖνα μπροστὰ στὰ διαμάντια τῆς καρδιᾶς σου.

Αγγελος.— Ἄλλαξε τ' ὄνομά σου, Αγνή. Πήγαινε ναυρῇς μίαν εἰκόνα ποὺ σοῦ μοιάζει καὶ ξέσχισέ την νὰ μείνῃς μονάχη στὸν κόσμο ὠμορφιά.

Αγνή. — Σκότωσε 'μένα καλλίτερα, *(πολὺ συγκεκινημένη σχεδὸν κλαίει)*.

Αγγελος.— Εγὼ θὰ φύγω, κι' ἂν ἔχῃς τὴ δύναμι νἄρθῃς ἔλα μονάχη. *(μὲ πολὺ θυμόν)* Πήγαινε ναὸρῇς τὴ φωτογραφία σου. Σ' ἕνα τίμιο σπίτι στολίζεις τὴν ἀτιμία *(ὁλοένα θυμώνει)* Εκεῖ τὴν εἶδα στὰ χέρια τὴν κρατοῦσαν ὅσοι παιζογελοῦν 'κεῖ μέσα μὲ τὴν τιμή σας ! Φύγε *(τὴν σπρώχνει καὶ κείνη λιγοθυμισμένη πέφτει σ' ἕνα καναπὲ ὁ Αγγελος· τὴν βλέπει μὲ ἀπάθεια)*. Τὸ ἴδιο κάνουνε σ' ἐκεῖνα τὰ σπίτια ἐκεῖνες ποὺ ξενεύρισεν ἡ ἀτιμία. Πῶς ξέρει ! *(μετά τινας στιγμὰς σκύβει καὶ τὴν φιλεῖ)*. Πόσο παλὺ σ' ἀγάπησα *(βουρκωμένος)* Αστροπελέκι θἄταν καλλίτερο ! Εἶναι ἀλήθεια πῶς σ' εἶδα φῶς μουνὰ πουλοῦν τὴν ὠμορφιά σου; Οὐρανέ! σὲ λίγο ποῦ θ' ἀψηλώσῃ τὸ φεγγάρι ἂς στεφανώσῃ μὲ φῶς τὸ κερωμένο μου μέτωπο ἀντὶς γιὰ στεφάνι τοῦ γάμου μου. *(δακρυσμένος σκύβει καὶ τὴν φιλεῖ· σηκώνεται καὶ βλέπει γύρω ἄγρια κάνει λίγα ἀόριστα βήματα, πετᾷ ἕνα κλειστὸ γράμμα στὴν ποδιὰ τῆς Αγνῆς καὶ φεύγει σὰν ἀστραπὴ γιὰ τὸν κῆπο)*.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Μάνθος, Μάρθα, Νώντας Μάρκος, Σθένος *καὶ μερικοὶ ἄλλοι καλεσμένοι. Σὲ λίγο ὁ* **Καπετάνιος** *μὲ τρεῖς ἀστυνόμους.*

Μάνθος.— Α ! τί εἶνε ; Μάρκο γρήγορα φέρε κἄπι τί. *(Ὁλοι τρομάζουν καὶ βλέπουν τὴ λιγοθυμισμένην Αγνή)*.

Νώντας. — Εννοια σου κύρ Μάνθε δὲ θἄνε τίποτα *(πλησιάζει τὴν Αγνή.)* Αγνὴ κόρη μου τί ἔχεις ; *(Η Μάρθα κάνει πῶς λυπεῖται καὶ χαδεύει στὸ μέτωπο τὴν Αγνή)*.

Αγνή.— *(συνεφέρνει)*. Τίποτα. ὁ Αγγελος ἦταν ἐδῶ . . .

Μάνθος.— Ποῦ εἶνε παιδί μου ; δὲν ἦρθε ἀκόμα. Εννοια σου, θαρθῇ· μὴν κάνῃς ἔτσι.

Σθένος.— *(πολὺ συμμαζεμένος)*. Πρὶν λίγη ὥρα εἴμαστε μαζί. Εἴχαμ' εὔρῃ τὸν καπετάνιο· τοῦ τάξαμε λίγο χρῆμα, μὰ δὲ στρέχτηκε. Πήγαμ' ὕστερα μὲ τὸν Αγγελο καὶ κάναμ' ἕνα γῦρο. Εγὼ τράβηξα σπίτι μας καὶ κεῖνος στὴν κάμαρά του. Νὰ ποὺ ἦρθα ἐγὼ προτήτερα.

Αγνή.— Τρέξτε νὰ βρῆτε τὸν Αγγελο. *(πολὺ σαστισμένη)* θἄνε κεῖ ποὺ τὸ ἡλιόγερμα ματώνει τὴν ἀκροθαλασσιά. *(ἀκούεται πιστολιὰ μὲς στὸν κῆπο)* Α ! περνοῦν τὰ στεφάνια μας. *(μὲ μεγάλην φωνὴν)* Ρίξτε κι' ἄλλαις, ρίξτε· τί ὡραία συνήθεια *(γελᾷ καὶ ἀφῃρημένη τρέχει πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ κήπου, τρέχουν μαζὶ κι' ἄλλοι, ὅτ κατω ἀπὸ τὸ κάθισμά της βλέπει ὁ μπάρμπα Νώντας τὸ γράμμα)*.

Νώντας.— *(μὲ ἀπορίαν τὸ γυρίζει στὰ χέρια του)* Παράξενο ! Κάτι κρύβεται δῶ μέσα καὶ χαρὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ βγῇ ζωντανός. *(φωνάζει ἕναν ἀπ' τοὺς καλεσμένους)* Ελα δῶ σύ· διάβασε ν' ἀκούσω *(τὸ δίνει κι' ἀπὸ πάνω ἄπὸ τὸ γράμμα καρφώνει τὰ μάτια του ὁ Μάρκος)*.

Ξένος.— *(διαβάζει)* «Αγνή μου. Η κερὰ Μάρθα μοῦπε πολλὰ γιὰ σένα.

Μάνθος-Νώντας.— Η κερὰ Μάρθα ;

Ξένος.— «Ο Σθένος μὲ πῆγε σὲ κάποιο σπίτι . . . καὶ μοῦ δειξε τὴ φωτογραφία σου. Σ' αὐτὰ τὰ σπίτια τιμημέναις φωτογραφίαις δὲ χωροῦν.

Μάνθος.— Ακοῦτε σεῖς ; Λέγε μου, Σθένο, μὴν παρακούω ;

Νώντας. — Αλλοίμονό μας ! Τόσο κακοῦργος εἶσαι ποὺ τολμᾷς ἀκόμη νὰ στέκῃς μπροστά μας.

Ξένος.— «Ας σοῦ ποῦν ἐκεῖνοι τὰ παρακάτω.

Μάνθος.— *(βλέπει τὴ Μάρθα καὶ τὸ Σθένο)*. Σκυλιά, φωτιὰ ποὺ μ' ἀνάψατε.

ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Από μικρὸ κι' ἀπ' ἄφαντο
πουλάκι. σταυραητέ μου,
παίρνεις κορμὶ μὲ τὸν καιρὸ
καὶ δύναμι κι' ἀγέρα,
κι' ἁπλώνεις πῆχες τὰ φτερὰ
καὶ πιθαμὲς τὰ νύχια
καὶ μὲς στὰ σύννεφα πετᾷς,
μὲς στὰ βουνὰ ἀνεμίζεις

. . . . . .

Ετσι γεννήθηκε μικρὸς
κι' ὁ πόθος μου στὰ στήθη,
κι' ἀπ' ἄφαντο, κι' ἀπ' ἄπλερο
πουλάκι, σταυραητέ μου,
μεγάλωσε, πῆρε φτερὰ,
πῆρε κορμὶ καὶ νύχια,
καὶ μοῦ ματώνει τὴν καρδιὰ
τὰ σώθικά μου σκίζει,
κι' ἔγινε τώρα ὁ πόθος μου,
ἀητὸς στοιχειὸ καὶ δράκος
κι' ἐφώλιασε βαθειὰ βαθειὰ
μὲς στ' ἄσαρκο κορμὶ
καὶ τρώει κρυφὰ τὰ σπλάχνα μου
κρυφοβοσκάει τὴ νειότη.
Θέλω τ' ἀψήλου ν' ἀνερῶ
ν' ἀράξω θέλω, ἀητέ μου,
μὲς στὴν παληά μου κατοικιὰ
θέλω ν' ἀράξω στὰ βουνὰ
θέλω νὰ ζῶ μ' ἐσένα.
Θέλω τοῦ λόγγου τὰ πουλιὰ
μὲ τὸν κελαϊδισμό τους
νὰ μὲ κοιμίζουν τὸ βραδὺ
νὰ μὲ ξυπνοῦν τὸ τάχυ.

. . . . . .

ν' ἀκούω τὸν ἦχο τῆς βροχῆς
καὶ νὰ γλυκοκοιμέμαι.
Από ἡμερόδεντρο, ἀητὲ,
θέλω νὰ τρώω βαλάνια,
θέλω νὰ τρώω τυρὶ ἀλαφιοῦ
καὶ γάλα ἀπ' ἄγριο γίδι . . . .
θέλω ν' ἀκούω, τὰ νύχια σου,
νὰ τὰ τροχᾷς στὰ βράχια
ν' ἀκούω τὴν ἄγρια σου κραυγὴ
τὸν ἴσκιο σου νὰ βλέπω.
τὸν ἴσκιο σου νὰ βλέπω.

Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ*

Εἶνε ὁ γλυκὺς ποιητὴς τοῦ τραγουδιστοῦ τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς στάνης» ποὺ ἀπέθανε πολὺ νέος 26 ἐτῶν καὶ μπόρεσε νὰ στηθῇ στὸ Ελληνικὸν πάνθεον. Εγεννήθη τὸ 1873 στὸ Συρράκον τῆς Ηπείρου. Εγραψε τὰς «Σκιὰς τοῦ Αδου» μιθητὴς ἀκόμη, «Τὸν Καλόγερον», «Τὰ ἀγροτικὰ» καὶ ἄλλα. Αλλὰ στὸ «Τραγουδιστὴ τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς στάνης» ἐφάνη κυρίως τὸ ἰδιαίτερον τάλαντόν του.

ΚΩΜΩΔΙΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ

Τὴν ἐγνώρισα στοῦ Κλωνσρίδη, ὅπου ἤρχετο τακτικά. Εγὼ τὴν ἔβλεπα, αὐτὴ δὲν μ' ἐπρόσεχε καθόλου. Από τὴν ἀπελπισία μου ἐπῆγα νὰ σκάσω.

Μετὰ πολλὰς ὅμως ἐνδείξεις τῆς πρὸς αὐτὴν συμπαθείας μου συγκατένευσεν εἰς

μίαν συνέντευξιν στὸ σπίτι της. Αλλ' ἐκεῖνος ποὺ τὴν διετήρει ; Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα, διότι ἡ τρελλαίνουσά με διὰ τῶν θελγήτρων της δὲν ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν ποὺ δὲν φοβοῦνται τοὺς ἄνδρας των, ἔστω καὶ ἐὰν ὁ γάμος δὲν τὰς ἥνωσε μετ' αὐτῶν. Επρεπε λοιπὸν νὰ ἐξοικονομηθῇ τὸ πρᾶγμα δι' ἐπιτηδείου τρόπου.

Εὑρέθη μετὰ πολλὰς σκέψεις, ἡ δὲ χαρά μου διὰ τὴν ἀνακάλυψιν δὲν ἦτο μικροτέρα τοῦ Αρχιμήδους. Καὶ ἐν τούτοις ἐγὼ ἐκρατήθην καὶ δὲν ἐξῆλθον γυμνὸς εἰς τοὺς δρόμους ἐφύλαξα ὅμως τὰ δικαιώματά μου ταῦτα δι' ἄλλοτε.

Μετὰ πολλὰς σκέψεις ἐμείναμε σύμφωνοι ἀφ' οὗ δειπνήσωμεν, νὰ μεταβῶμεν στὸ σπῆτι της, ἐκείνη ν' ἀνέλθῃ. καὶ ἐὰν πρέπει ν' ἀναβῶ. νὰ θέσῃ τὴν λάμπαν της εἰς τὸ κόκκινο ἀμπαζοὺρ εἰς τὸ παράθυρον τῆς κρεββατοκάμαράς της.

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμὺ, ἡ δὲ βροχὴ ἔπιπτε ράγδαία. Εκείνη ἀνῆλθεν, ἐγὼ δὲ μάτην ἀνέμενα ἐπὶ μίαν ὥραν. . .

Τὴν ἑπομένην συνηντήθημεν.

— Μπράβο σου, μοῦ λέγει θυμωμένη. Εβαλα τὴ λάμπα στὸ παράθυρο καὶ σ' ἐπερίμενα μ' αὐτὸ τὸ κρύο δύο ὥρες.

— Αδύνατον, τῆς λέγω, ἀδύνατον. Η βροχὴ ἐπὶ μίαν ὥραν μὲ ἔλουε καὶ σὺ. σκληρὰ, δὲν ἔβαλες τὴ λάμπα στὸ παράθυρο τῆς κρεββατοκάμαράς σου.

— Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι τὴν ἔβαλα.

Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἔκπληκτος.

— Θεέ μου. . . Δὲν φαντάζεσαι τί ἔκαμα !

— Τί ;

— Εβαλα τὴ λάμπα στὸ παράθυρο ποῦ βλέπει στὴν αὐλήν.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ Α'Ι ΝΕ

(Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν κ. Π. ΓΝΕΥΤΟΝ)

I

Εἶδα στὸν ὕπνο μου χλωμὴ, θλεμμένη
τὴν κόρη τὴν πεντάμορφη τοῦ βασιλιᾶ.
Ποῦ κάτω ἀπὸ τὴ φλαμουριὰ γυρμένοι
Κοιτόμασταν τὰ δυό μας ἀγκαλιά.

***

«Δὲ θέλω τοῦ πατέρα σου τὸ θρόνο
τὸ σκῆπτρό του δὲ θέλω τὸ χρυσὸ
δὲ θέλω τὴ κορώνα του, ἀχ! μόνο
ἐσένα κοριτσάκι μου χρυσό».

***

«Δὲ γίνεται» μοῦ ἀπήντησε στοχάσου
πῶς εἶμαι μιὰ νεκρὴ καὶ νὰ στὸ πῶ,
τὴ νύχτα μόνο ἔρχομαι κοντάσου
γιατὶ καϋμένε, σ' ἀγαπῶ».

II

Εκλαψα χθὲς στὸν ὕπνο μου,
εἶδα πῶς σ' ἔβαλαν στὸ χῶμα·
ξυπνῶ, κ' εἶδα τὰ δάκρυά μου
νὰ τρέχουν ἀπ' τὰ μάτια μου ἀκόμα

***

Εκλαψα χθὲς στὸν ὕπνο μου,
εἶδα πῶς μ' εἶχες λησμονήσῃ
ξυπνῶ, κ' εἶδα τὰ δάκρυά μου
νὰ τρέχουν ἀπ' τὰ μάτια μου σὰ βρύσῃ.

***

Εκλαψα χθὲς στὸν ὕπνο μου,
εἶδα πῶς ἤσουνε καλὴ μ' ἐμένα
ξυπνῶ κ' εἶδα τὰ δάκρυά μου
νὰ τρέχουνε παντοτεινὰ, ὠϊμένα

MAX NORDAU

ΠΟΣΟΝ Η ΠΕΝΝΑ ΕΠΙΔΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Η Παρισινὴ εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν δημιούργημα τῶν Γάλλων δημοσιογράφων καὶ μυθιστοριογράφων. Πλάττουν αὐτὴν ὅπως τὴν θέλουν φυσικῶς καὶ πνευματικῶς. Η Παρισινὴ ὁμιλεῖ, σκέπτεται, αἰσθάνεται, ἐνεργεῖ, ἐνδύεται ἀκόμη, λαμβάνει στάσεις, περπατεῖ, στέκεται, ὅπως τῆς τὸ ἐπιβάλλουν οἱ συγγραφεῖς τοῦ συρμοῦ. Εἶναι σὰν κοῦκλα στὰ χέρια των καὶ ἀκούει ὅ,τι τῆς ὑποβάλλουν. Ενας μὲ καλαισθησίαν ὅλως διόλου διεφθαρμένην περιγράφει εἰς τὴν ἐφημερίδα ἢ τὸ βιβλίον του ἕνα γυναικεῖον ἰδεῶδες γυναικεῖον ἔκφυλον καὶ διεφθαρμένον μίαν π. χ. νὰ περπατῇ μὲ μικρὰ καὶ γρήγορα βηματάκια, νὰ ὁμιλῇ μὲ φωνὴν χαϊδεμένη καὶ παιδιακίσια, νὰ τρώγῃ μερικὰ γράμματα στὰς λέξεις, νὰ κρατῇ τὸ μικρό της δακτυλάκι σηκωμένο χωριστὰ 'πὸ τἄλλα ὅταν τρώγῃ κ.λ. π. Ολαι ἀμέσως προσπαθοῦν νὰ τὸ μιμηθοῦν καὶ γίνονται νευρόσπαστα, ἀνυπόφορα εἰς ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἔχει ὑγιαίνουσαν τὴν καλαισθησίαν του.

Αλλος σάτυρος τῆς πένας αἰσθάνεται σφοδρὰν ἡδονὴν ὅταν περιγράφῃ τὰ σγουρὰ καρουλάκια τῆς κόμης τὰ ὁποῖα στριφογυρίζουν στὸν λαιμὸ μερικῶν γυναικῶν· ὁμιλεῖ δι' αὐτὰ μεταχειριζόμενος θωπευτικὰς καὶ ἐρεθιστικὰς ἐκφράσεις μὲ ἀναιδεῖς λέξεις περισσότερον ἐρεθιστικὰς καὶ ἀπὸ τὰ πλέον ἀδιάντροπα θωπεύματα. Αμέσως αἱ ἀναγνώστριαι κτενίζονται μὲ τρόπον ὥστε ν' ἀφίνουν μερικὰς τρίχας νὰ φθάνουν ὡς τὸν αὐχένα, τὴν τραχηλιάν των πολὺ πολὺ ξελαιμιστὴν καὶ ἀφίνουν τὴν σάρκα νὰ ὑποφώσκῃ κάτω ἀπὸ σκανδαλιστικὸν τρανσπαράν, ὅλα δὲ αὐτὰ διὰ νὰ ὁμοιάσουν πρὸς τὴν γυναῖκα ποῦ περιέγραψεν ὁ συγγραφεὺς ὡς ἱκανὴν νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἀνδρὸς (ἀνδρὸς, ὅμως ζυμωμένου μέσα εἰς τὴν διαφθορὰν αὐτὸ τὸ παραλείπει ὁ συγγραφεύς).

Οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν τόσον αὐτὸν τὸν φόβον τοῦ μυθιστορήματος ἢ τοῦ θεάτρου διότι ἀναγινώσκουν ὀλιγώτερον τοιαῦτα.

Θὰ εἶχον ἄλλως τὰ πρᾶγματα ἐὰν ἡ λογοτεχνία παρουσιάζει εἰς τὸ πλῆθος πρότυπα ὑγιῆ καὶ ἀληθινά. Εκτὸς μικρῶν ἐξαιρέσεων ἡ ποιητικὴ φιλολογία δὲν περιλαμβάνει παρὰ πράγματα ἀδύνατα, ἀπίθανα καὶ ἀνώμαλα. Τὰ ὄντα τὰ ὁποῖα σκιαγραφεῖ ἀνήκουν εἰς μηβαμινὴν μειονότητα.

Ωστε μέρος τῆς λογοτεχνίας εἶναι σειρὰ παθολογικῶν περιπτώσεων ἀπὸ φαντασίαν ὠμὴν ἢ ἀμαθῆ. Η ἐφημερὶς ἔχει αὐτὸν τὸν νοσηρὸν χαρακτῆρα. Τροφοδοτεῖ τοὺς ἀναγνώστας μὲ ἀνθρωποκτονίας, φόνους πυρκαϊᾶς, σιδηροδρομικὰ δυστυχήματα, πλημμύρας, σεισμοὺς, πράγματα τὰ ὁποῖα εἰς τὰς πεπολιτισμένας χώρας μόλις ἕνας εἰς τοὺς ἑκατὸν ἠμπορεῖ νὰ ἴδῃ μὲ τοὺς ὀφθαλλοὺς του καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του. Εὰν κανεὶς ἀρχαῖος σοφὸς ἀγνοῶν τὴν ὕπαρξιν τῆς δημοσιογραφίας ἐνεφανίζετο μεταξύ μας καὶ ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας του μίαν θὰ ἠρώτα τὸν ξενοδόχόν του «Ω καλὲ Αμφιτρύων, ὁ κόσμος καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἔγιναν λοιπὸν τόσον κακοί, ὥσὲ νὴ μὴ συμβαίνουν παρὰ μόνον ἐγκλήματα ; Οἱ θεοὶ ὠργίσθησαν τόσον κατὰ τῶν κατοίκων τῆς γῆς ὥστε ἔστειλαν ἐναντίον της τόσα δυστυχήματα ; Ολοι οἱ ἄνθρωποι φλέγονται ἀπὸ τὸν πόθον νὰ πολεμοῦν ἀλλήλους ; Μόνον μερικὰ δελτία τῶν ἀγορῶν καὶ τῶν χρηματιστηρίων καὶ μερικαὶ ἀγγελίαι θὰ τὸν καθησύχαζον ἴσως ὀλίγον.

ΤΥΠΟΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
„Ο ΕΡΜΗΣ"
Διόδος Ρούγκ
Παραπλεύρως τῆς Εταιρίας
τοῦ Αεριόφωτος.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

(συνέχεια)

Τὰ κλαδιὰ μουρμούριζαν καὶ τὰ πουλιὰ ἐφλυαροῦσαν ἀδιάκοπα.

Πιὸ κάτω τὸ φροῦ-φροῦ τῆς θάλασσας καὶ ἀπὸ μακρυὰ τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων. Ἐγὼ στεκούμουνα ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος.

— Οὔ! οὔ! Νῖκο! Κοιμήθηκες; Χά! χά! καὶ μ' ἐπλησίασε χαρούμενη σὰν τρελλὴ πεταλοῦδα.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο μου καὶ μὲ τὴν γλυκειὰ φωνοῦλά της μοῦ ψυθίρισε:

— Γιὰ ἴδες ἐκεῖ μιὰ θάλασσα. Κ' ἐκείνη τὴ βαρκοῦλα... Νῖκο γιὰ ἴδές!...

— Τὴν βλέπω! Τὴν βλέπω. Μές' στὰ μάτια σου τὴ βλέπω ἐγὼ τὴ θάλασσα!!! κ' ἔσφιξα τὸ χέρι της.

Σὰν χέλι μοῦ ξέφυγε καὶ τρομασμένη ξαφνιασμένη ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Τὴν κυνήγησα γύρω στὸν βράχο. Σὰν πεταλοῦδα ἐλαφρόπτερη μοῦ ξέφευγε, πότε μὲ γέλια γαργαλιστικὰ καὶ πότε μὲ τρομάρα καὶ φωνές. Οἱ σκιὲς σὰν τρελλὲς κ' ἐκεῖνες ἔτρεχαν ἐμπρὸς καὶ πίσω μας, κ' ἐνόμιζες πῶς ἀπὸ τὰ κοιμισμένα, τὰ πανάρχαια καὶ δοξασμένα ἐκεῖνα χώματα Σάτυροι ξύπνησαν κ' ἄρχισαν τὸ μισοτέλειωτο παιγνίδι τους. Τὴν πρόφταξα κουρασμένη ποῦ ἐστάθηκε κ' ἐγὼ τὴν ἅρπαξα τρελλὰ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τῆς ἔλεγα, δὲν θυμοῦμαι πιὰ τί καὶ τί, ἔτσι λαφασμένα... μισοτέλειωτα λόγια.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀπέφυγα νὰ τὴν ἰδῶ. Ἡμουνα προσκαλεσμένος σὲ διασκέδασι. Πήγαμε μὲ τὴ βάρκα στὸ νησί, ἐγὼ ἡ οἰκογένεια τῆς θείας μου, ἡ Ἄννα. ἡ Κατίνα κ' ἡ Μαρία, φίλες τῆς ἐξαδέλφης μου. Ἦταν τρέλλα. Διασκεδάσαμε, φωνάξαμε, παίξαμε, χορέψαμε. Εὐρίσκα κουρασμένος καὶ δὲν βγῆκα καθόλου. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ σκέφθηκα πῶς πρέπει νὰ κατέβω νὰ ἰδῶ τί γίνεται.

Στεκούτανε ἀνήσυχη στὴν πόρτα, τὰ μάτια κουρασμένα κόκκινα, καὶ τὰ μαλλιὰ ἀκτένιστα.

Ξαφνιάστηκα— Τί ἔχεις Χρυσῆ; ἀρώτησα.

— Τί ἔχω; μ' ἀπήντησε μὲ κλαψιάρικα φωνὴ. «Κατέβα ἐκεῖ στὸ γιαλὸ, στὴ βαλανιδιά; κοντὰ στὰ μεγάλα βοῦρλα; καὶ θἄρθω νὰ σοῦ πῶ τί ἔχω...

Στενοχωρέθηκα, κ' ἔτσι σὰν φταίχτης ἔγειρα τὸ κεφάλι πῆρα τὸ δρόμο κατὰ τὴ μεγάλη βαλανιδιά.— Μπᾶ! ἔτσι γρήγορα τελείωσε κι' ὅλας κ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο; σκεπτόμουν· Δὲν τὸ πίστευ· ποτὲ πῶς ἔτσι γρήγορα...

Τρομαγμένη, βιαστικιὰ, ἦρθε. Φαινούντανε σὰν ἄλλη.

Στάθηκε ἀμίλητη λίγο κ' ἄξαφνα ξεσπᾷ σὲ λυγμοὺς, δάκρυα.

— Μὰ Χρυσοῦλα τί ἔχεις;

— Τί ἔχω; τί ἔχω... Δὲν ξέρω τί ἔχω... Νά!... Ἀγάπη καὶ ζήλεια! Ζήλεια... Ζήλεια... κ' Ἀγάπη ἔχω. Κατάλαβες; Δὲν καταλαβαίνεις μαθὲς καὶ σύ; Μιὰ ἀγάπη, μιὰ σκέψη, μιὰ χαρὰ, μιὰ λαχτάρα γιὰ σένα, καὶ πάντα γιὰ σένα καὶ μόνο γιὰ σένα.

Καὶ σὰν σὲ εἶδα νὰ πηγαίνῃς εὔθυμος, ἀξένιαστος, νὰ γελᾷς μὲ τὶς ἄλλες... Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω... Ἀπὸ τότες μὲ τὴν καρδιά μου καὶ μὲ τὸ νοῦ μου μαλώνω... Ετσι σὰν σὲ εἶδα... Φοβήθηκα. Τρόμαξα. Φοβούμουνα τὶς ἄλλες... Μὴ σὲ ξελογιάσουν, μὴ σὲ πάρουν.

Ἐγὼ στεκούμουνα σάν ἠλίθιος, σὰν ἀπολιθωμένος. Δὲν μποροῦσα νὰ σκεφθῶ τίποτα, τίποτα νὰ κατιλάβω.

Μ' ἐπλησίασε, ἐπέρασε γύρω στὸ λαιμό μου τὸ χέρι της καὶ μοῦ ψυθίρισε μεθυστικά:

— Νῖκο! Νῖκο! Γιατὶ σ' ἀγαπῶ. Χθὲς μόλις κατάλαβα πόσο σ' ἀγαπῶ! Σὰν τὸ Θεό μου, σὰν τοὺς γονεῖς μου! Γιατὶ σ' ἀγαπῶ σὰν τρελλὴ πιά. Γιατί ἐσὺ εἶσαι πιὰ ἡ μόνη μου χαρὰ, ἡ λατρεία μου, ἡ ζωή μου.

Ὅλη μου τὴν ἀγάπη τὴν ἔχω μονάχα γιὰ σένα πές μου νὰ μὴ μιλήσω στὴν ἴδια τὴ μάνα μου καὶ θὰ τὸ κάμω. Πές μου νἄρθω μαζύ σου καὶ νὰ σ' ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἂν πᾷς σὰν σκλάβα σου, Νῖκο! Μήν πῆς πιὰ ἄλλη φορὰ μ' αὐτές! Τὶς φοβοῦμαι. Νῖκο! πές μου το πὼς ἄλλη φορὰ δὲν θὰ πᾶς!

— Καλά! Δὲν θὰ πάω.

— Νῖκο! Πρέπει πιὰ ἀπόψε νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ζητήσῃς ἀπὸ τὴ μάνα μου. Δὲν βαστῶ πιὰ μακρυὰ σου.

Τὸ ξέρω πῶς εὐθὺς θὰ θελήσουν. Χά! Χά! Χά! Γιὰ φαντάσου Νῖκο! γιὰ φαντάσου! Σκέψου το! Μαζύ σου, μαζύ σου κάθε μέρα! Χά! χά...

Ἐπειτα ἐκάθησε πολλὴν ὥρα κοντά μου, κ' ὕστερα ἐλαφρὴ, παρηγορημένη, χαρούμενη ἔφυγε.

Κ' ἐγὼ, τὴν ἄλλη νέρα ἤφυγα αὐγὴ-αὐγὴ, ἀπ' τὸ χωριό.

Ἄγγελος Τόραννος.

ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Τὸν οὐρανὸ σὰν εἶδα
ξάφνου ἐχτὲς ν' ἀλλάζῃ
καὶ φορεσιὰ θλιμμένη
τῆ συννεφιὰ νὰ βάζῃ,
μὲ πόνο τὸν ἐρώτησα.

* * *

Ποιὸ πόνο κρύβεις οὐρανὲ
στὴ μαύρη φορεσιά σου;
κι' αὐτὸς μ' ἓν ἄλλο σύννεφο
μοῦπε «φτωχὲ στοχάσου
ἡ φορεσιά μου κάποτε
πῶς μοιάζει τὴν καρδιά σου».

Δ. ΛΙΓΝΑΔΗΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ **Ανν. Καρ.**

Σ' ἕνα σεληνόλουστο καὶ μαγεμμένο βράδυ μοῦ φάνηκες ὑπέροχσμη, ἄϋλη, ἰδανική. Καὶ μὲς τὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας ἄκουσα τοὺς πρώτους τῆς καρδιᾶς μου παλμοὺς, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν ἤχοι γλυκύτατης κιθάρας.

Σὰν ἀντίκρυσα τὴ μαγική σου μορφὴ, μοῦ φάνηκε σὰν μιὰν ἀχτίδα λαμπρότατη νὰ φωτίζῃ τὸ σκοτεινιασμένο τῆς ζωῆς μου δρόμο, σὰν ἕνα παράξενο μὰκαὶ παρήγορο φῶς νὰφωτίζῃ τὴν ψυχή μου, σὲ κάθε σκοτεινὴ τῆς ζωῆς μου ὥρα. Ενοιωσα μέσα μου κάποιο ἄγνωστο ὡς τότε γιὰ μένα αἴσθημα κι' ἀπὸ τότε ἡ ψυχή μου πάντα σιμά σου πετάει.

... Ω! τὴν ἀγάπη ποὺ τὴν ξύπνησες μὲ τὴν ἀηδονόλαλη φωνοῦλά σου μὲς στὸ στενόμακρο καὶ καθάριο δρομάκι ὅ-αν σ' ἀντίκρυσα τὸ σεληνόλουστο καὶ μαγεμμένο ἐκεῖνο βράδυ...

Καὶ νοιώθω τώρα πὼς ἡ λαχτάρα μου θὰ σαπίσῃ τὴν καρδιά· καὶ ἴσως ἴσως πολύ γρήγορα ἕνα κυπαρίσσι θὰ ἰσκιάζῃ τὸν τάφο μου γιὰ τὴν ἀγάπη μου μόνο, ποὺ κ' ἐκεῖ ἀκόμα θά τὴν θυμᾶμαι...

Νοέμβριος, 1910.

Μιτυλήνη. *Ιγνάτιος Ε. Βουρβούλιας.*

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ θέατρον τῆς «Σάρρας Βερνάρ» εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπουσιάζει ἡ μάγισσα καλλιτέχνις θριαμβεύει κατ' αὐτὰς μὲ τὸν «Μυστηριώδη ἄνθρωπον» τοῦ André Lorde *καὶ* Alfred Binet. *Καὶ αἱ πειὸ ἀναίσθητοι Παρισιναὶ ἔννοιωσαν βαθύτατα ἀνατριχιάσματα διότι οἱ συγγραφεῖς ἐφάνησάν πραγματικοὶ Αἰσχύλοι εἰς ἐὴν φρίκην καὶ εἰς τὸν φόβον. «Θέατρον τῆς φρίκης», ἔτσι λέγουν τὸ ἔργον των.*

Παράδοξη φυσιογνωμία ὁ Kurd Lasswitz. *Φιλόσοφος, φυσικομαθηματικὸς καὶ ποιητής. Απέθανε πρὸ μηνὸς ἀφ' οὗ διέπρεψε καὶ στὰ τρία. Εἶναι αὐθεντία στὰ ἐπιστημονικά του ἔργα. Τὰ διηγήματά του πάλιν ἔχουν καὶ τά δύο ἀνεκατωμένη τὴν ἐπιστημονικὴ σκέψι μὲ λυρισμὸ καὶ φαντασία, ποὺ ἔτσι κρατοῦν κάτι τὸ ἰδιαίτερο. οὔτε κουραστικό οὔτε ψεύτικο.*

* * *

Καὶ μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψις! Ο Σοπενχάουερ δὲν ἦτο μισογύνης ὅπως τὸν νομίζομεν. Αὐτὸς ὁ γοητιάρης κι' ἀγέλαστος φιλόσοφος ἀνεκαλύφθη πῶς ἔφυγε μὲ μίαν ἀγάπη του μιὰ φορὰ στὴν Ιταλία. Εκεῖ ἦτο, στὴν Βενετία ποῦ συνήντησε τὸν Βύρωνα κ' ἔλεγεν ὕστερα μὲ ἐγωϊσμό: «Μιὰ φορὰ στὴν Ιταλία βρεθήκανε μαζὺ οἱ τρεῖς μεγαλείτεροι πεσιμισταὶ τῆς ἐποχῆς: ὁ Βύρων, ὁ Leopardi *καὶ ἐγώ».*

* * *

Εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον πρόκειται νὰ παιχθῇ νέου ἔργον τοῦ Μπερστάιν «ὕστερ' ἀπὸ 'μένα» γραμμένο μὲ τὸν συνήθη τόνον ποῦ ἔχει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὰ τελευταῖά του ἔργα.

* * *

Αρνεῖται ὁ Τολστόη καὶ τὸ παίρνει ὁ Paul Heyse *τὸ βραβεῖον τοῦ Νόμπελ. Η Γερμανία πρὸ μηνῶν τοῦ ἐώρτασε τὰ ὀγδόντα του ἔτη· Ποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος ὁ* Heyse *πενῆντα τόσα ἔτη γοητεύει καὶ συγκινεῖ. Κλασικὸς εἰς τὸ ὕφος, ρωμαντικὸς εἰς τὴν ἔμπνευσιν, οὐμανιστὴς τέλειος, εἶναι ἀπόγονος τῆς φιλολογικῆς ἐποχῆς τοῦ* Goethe *καὶ τοῦ* Weimar.

ΛΟΞΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

— Οσο πλησιάζουν αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγεννων τόσο ζωηρεύει καὶ ἡ κίνησις στοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ πρὸ πάντων στὸ Φραγκομαχαλᾶ.

— Τὰ περισσότερα καταστήματα ἔχουν ἐκθέσει ἀπὸ τώρα στὶς προθῆκές των πλουσιώτατα χριστουγεννιάτικα καὶ πρωτοχρονιάτικα δῶρα τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν μικρῶν κυρίως διαβατῶν.

— Εκπληξιν κυριολεκτικῶς ἔκαμε τὸ «Λεύκωμα» διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσίν του, διὰ τὸ χρῶμά του, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὸ πλούσιον καὶ διασκεδαστικὸν περιεχόμενόν του.

— Μιὰ φορὰ σὰν λάβετε μέρος στὴν ἀνταλλαγὴ φθάνει νὰ σᾶς κάμῃ νὰ μὴν τὸ ἀφίνετε ἀπὸ τὸ χέρι σας.

— Επρεπε νὰ γίνῃ ἡ εὐεργετικὴ τοῦ κ. Παπαϊωάννου γιὰ νὰ νοιώσωμε ἐπὶ τέλους τὴ δύναμι καὶ τὴ γοητευτικὴ μουσικὴ τοῦ καλυτέρου ἔργου τοῦ Λέχαρ «Ο κόμης τοῦ Λουξεμβούργου». Ολοι ἔμειναν κατενθουσιασμένοι καὶ ἴσως εἶνε τὸ μόνον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔχει μελετηθῇ καλὰ ἀπὸ τὸν θίασον καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ παίζουν τεχνικὰ τὸ μέρος των. Εἰς τὸν κ. Παπαϊωάννου προσεφέρθησαν ἄρκετὰ δῶρα.

— Καὶ λίγα καλαμπούρια τῆς ἐποχῆς, ἔξυπνα, ζοῦμερὰ κι' ἀκριβοπληρωμένα.

— Λοιπόν:

— «Ο μητροπολίτης Δυρραχίου ἔγινε Μεσημβρίας, ὡς ἐκ τούτου ἔφεξε λίγο καὶ γιὰ τὸν Αγιον Χριστουπόλεως, ὁ ὁποῖος πῆρε τὴ θέσι του. Λέγεται ὅμως ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο ὁ Αγιος Χριστουπόλεως ἐστηρίχθη σὲ δύο πολὺ γερὲς πλάτες.—Κ' ἕνας ποὺ βλέπει πάντα βαθειὰ τὰ πράγματα: — Γι' αὐτὸ ἀρά γε ἔγινε Δυραχίου;»

— Αλλο:

— «Η Λυπημένη Παναγιὰ μετὰ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως ἐτέθη ὑπὸ περιορισμὸν ἐν τῷ Ελληνικῷ Προξενείῳ· Οἱ ἰδόντες ὅμως αὐτὴν διατείνονται ὅτι εἶνε μᾶλλον χαρούμενη.—Καὶ ἡ λύπη της;— Α! ἐκείνη μετεβιβάσθη εἰς τοὺς ἀπαρηγορήτους ἰδιοτήτας της!

— Μρπάβο στοὺς καλλιτέχνας ζωγράφους· ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον καταρτίζουν καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις.

— Η ἔκθεσις μερικῶν εἰκόνων τοῦ συμπαθοῦς καλλιτέχνου μας κ. Χρήστου Συράκου εἰς τὸ νέον κατάστημα τοῦ κ. Μινέτα (Φραγκομαχαλᾶ) εἶνε ἕνα πολὺ πληρήγορο σημάδι γιὰ τὴν καλλιτεχνική μας ζωή.

— Από τῆς χθὲς εἰς τὸν κινηματόγραφον Πατὲ ἡ ταινία «Ο ἀκούσιος Ιατρὸς», τὸ ἐξοχον σατυρικὸν ἔργον τοῦ Μολιέρου, καὶ ἡ συγκινητικὴ ταινία «Η καρδία συγγωρεῖ».

ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Η ἀνάγνωσις τῶν χειρογράφων ἐτελείωσεν. Η ἐπιτροπὴ εὑρίσκεται σ' ἕνα εὐχάριστον σημεῖον ὅτι εὗρε πολλὰ καλὰ στοιχεῖα εἰς τὰ 20 περίπου διηγήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ μὲ δικαιολογημένην ἀξίωσιν διεφιλονίκησαν τὴν δάφνην. Τὰ ἀποτελέσματα μὲ λεπτομερεῖς κρίσεις καὶ παρατηρήσεις, καὶ μὲ ἀνάλυσιν τῶν τριῶν, ποῦ θὰ τύχουν τοῦ βραβείου, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν κυρίων ποῦ θὰ ἔχουν τὸ εὐτύχημα νὰ βραβευθοῦν, θὰ γίνουν γνωστὰ ἐπισήμως εἰς ἰδιαιτέρσν αὔθουσαν ὑπὸ τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς.

Εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ ὁρίσωμεν τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἀπολαύσεως.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς ἐξηγήσωμεν τί εἶνε τὸ «Λεύκωμα», τὸ πρωτότυπον αὐτὸ πνευματικὸ παιχνίδι, ἀφοῦ εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς μας*) ἐστάλη ἀπὸ ἓν ἀντίνυπον δωρεάν. Τὸ τί θὰ περιέχῃ εἶνε τόσον μεθοδικὰ διατυπωμένον ὥστε καὶ ὁ πλέον ἄπειρος ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως πῶς θὰ κάμῃ τὴν συμπλήρωσιν.

Οστις θέλει νὰ ἀνταλλάξῃ λευκώματα μὲ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Νεότητος» πρέπει πρῶτον νὰ λάβῃ ψευδώνυμον διὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὁποίου πληρώνει ἕνα ὀχταράκι. Οἱ ἐν Σμύρνῃ εἰμποροῦν νὰ ἀνταλλάσσουν τὰ λευκώματά των μέσον τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Ομήρου (Δίοδος Τενεκίδου). Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μέσον τῆς διευθύνσεως τοῦ περιοδικοῦ μας (Εξαρχον—Φριλίγγον *p.restante françaises*) — Διὰ κάθε Λεύκωμα τὸ ὁποῖον διευθύνεται πρὸς ψευδώνυμον τοῦ ἐξωτερικοῦ οἱ μὲν Σμυρναῖοι πληρώνουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη μεταλ. 1 οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνοδεύουν τὸ λεύκωμά των μὲ γραμματόσημον 10 παράδων (5 λεπτῶν).— Αἱ προτάσεις ἀνταλλαγῆς θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν στήλην τῶν μικρῶν ἀγγελιῶν σύμφωνα μὲ τὴν γνωστὴν διατίμησιν.— Τὴν νέαν περίοδον τῶν Λευκωμάτων ἐγκαινιάζουν ἀπὸ τώρα τὰ ψευδώνυμα **Ανθισμένος Μάης, Ραγισμένος Καθρέπτης, Ατσιγγάνα, Ελπιδοφόρος, Αστρον τῆς Ανατολῆς καὶ Ανθισμένη Κάπαρη.**

*) Επειδὴ ἕνεκα ἀπροσεξίας τοῦ διεκπεραιωτοῦ μας δὲν ἐστάλη εἰς τινας συνδρομητὰς δεῖγμα Λεύκώματος θὰ ἀποσταλῇ μὲ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΩΝ

Ενα ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα ζητήματα μὲ μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολεῖται ὁ ἰταλικὸς τύπος εἶναι ὁ πόλεμος τὸν ὁποῖον διεξάγουν οἱ «Φουτουρισταὶ» ἐναντίοντῶν «Πασσεϊστῶν, ἐξ αἰτίας ἑνὸς καυστικοῦ λόγου τὸν ὁποῖον ἀπήγγειλεν ὁ μέγας φουτουριστὴς ποιητὴς κ. *Marinetti* κατὰ τὰς φουτουρισιτικὰς ἑσπερίδας αἱ ὁποῖαι ἔγιναν *κατ'* αὐτὰς ἐν Βενετίᾳ καὶ Παδούῃ. Εἰς τὸ θέατρον «Φοῖνιξ» κυρίως ἡ μάχη μεταξὺ τῶν δύο μερίδων ἦτο πολὺ ἐπίφοβος. Οἱ Φουτουρισταὶ ἐσφυρίχθησαν, οἱ «Πασσεϊσταὶ» ἐξυλοκοπήθησαν. Παρὰ τὴν μεγάλην ὀχλοβοὴν ὁ λόγος τοῦ κ. *Marinetti* ἠκούσθη ὁλόκληρος. Οἱ ζωγράφοι φουτουριστὶ κ. κ. *Boccioni, Russolo et Carra* διέκοπτον τὸν λόγον μὲ ἠχηρὰ ραπίσματα. Αἱ γροθιὲς τοῦ κ. *Armando Mazza* ἑνὸς φουτουριστοῦ ποιητοῦ, θὰ μείνουν ἀξιομνημόνευτοι.

Εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ γράψωμεν περὶ τοῦ φουτουρισμοῦ μετὰ φράζοντες συγχρόνως καὶ ὁλόκληρον τὸ κείμενον τοῦ λόγου ὁ ὁποῖος ἔχει πολὺ μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὰς ἀκαταγωνίστους ἀληθείας του.

ΣΑΓΙΩΡ

Απέθανε τὴν περασμένην ἑβδομάδα μία δόξα τοῦ συγχρόνου ἑλληνικοῦ θεάτρου ὁ **Κώστας Σαγιὼρ**, σὰν ποῦ πεθαίνουν ὅλοι οἱ καλλιτέχναι ποῦ θέλουν νὰ διαμαρτυρηθοῦν τραγικὰ, ἐνάντια στὴν προσποιητὴ καὶ μονότονη ζωή μας.

Ο κ. Σαγιὼρ ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν *Brillante*-**κωμικὸς** τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Η Σμύρνη τὸν γνωοίζει πολὺ καλὰ καὶ τὸν ἐθαύμασε πρὸ ὀκταετίας ὅτε ὁ κ. Σαγιὼρ ἔδρεπε δάφνας ἐνταῦθα. Κάποιο σκάνδαλο ποῦ ἦταν μᾶλλον μιὰ ἔξυπνη ρεκλάμα, παρεξηγήθη καὶ ὁ δυστυχισμένος κωμικὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν μας ποῦ καθὼς ἔλεγε ὁ ἴδιος τὴν ἀγάπησε περισσότερον ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὰς Πάτρας. Οταν πρωτοπῆγε στὰς Αθήνας διεβλήθη ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του καὶ τῇ εἰσηγήσει αὐτῶν ὁ τύπος τοῦ ἐπετέθη σφοδρότατα ἀποκαλῶν αὐτὸν ἀσεβῶς «καραγκιόζην τῶν ξυλίνων παραπηγμάτων τῆς Σμύρνης». Αλλ' ὁ Σαγιὼρ ὡς καλλιτέχνης μὲ πεποίθησιν εἰς τὴν τέχνην του δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ ἡ πρώτη του ἐμφάνισις εἰς τὸ «Θέατρον τῆς Νεαπόλεως» μὲ «τὸ ὑπερφυσικὸ παιδὶ» ἦταν γι' αὐτὸν κυριολεκτικῶς ἀποθέωσις καὶ αὐτὸ μονάχα ἔφθασε γιὰ νὰ προφέρεται εἰς τὸ ἑξῆς τὸ ὄνομά του ἀπ' ὅλους σχεδὸν μὲ συγκίνησιν καὶ θαυμασμό...

Ο Σαγιὼρ ἦτο κοντὸς μὲ ὡραῖα καὶ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ φωνὴν ἡ ὁποία εἶχε κάτι τὸ λεπτὸν καὶ συριστικὸν· ἴσως ἦτο ὁ πλέον μελετημένος, φυσικὸς καὶ φιλόπονος Ελλην ἠθοποιός.

ΤΑΚΗΣ Λ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΣΜΥΡΝΗ.— Πολὺ ὄμορφη καὶ πρωτότυπη ἡ ἰδέα τοῦ ποιήματος κ. **Πᾶνε Βενεαμέν.** Θὰ τὸ ἐδημοσιεύαμεν ἂν εἰς τὸ τέλος δὲν ἐχαλαρώνοντο λιγάκι οἱ στίχοι καὶ ἂν διετυπώνετο καλύτερα, ἡ θάλασσα τῶν δύο κλαμμάτων μὲ τὴ π ι κ ρ ί λ α τους τὴν ἁ λ μ υ ρ ή (;) ὡς τόσο ἔχομεν ἐλπίδας πολλὰς ἀπὸ σᾶς. Εμπρός !

Αστρον τῆς Ανατολῆς. — Τὸ θέμα τοῦ ἔργου σας δὲν εἶνε καὶ τόσον κατάλληλον γιὰ τὸ περιοδικόν μας. Θέλομεν φιλολογικώτερα πράγματα. Μερικοὶ παράγραφοι μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν στήλην τῶν «ὅ,τι θέλετε» ἀφοῦ διορθωθῇ τὸ ὕφος τὸ ὁποῖον θέλομεν ὁμαλώτερον.

Ι. Π, Χειμώνανθον, Χορχὸρ Αγᾶ καὶ **Επιτήδειον** τὰ ἔργα σας χωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ ὅλως διόλου ἄτεχνα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν.

Κ. Πολυχρόνην.— Διὰ τὸ ἔργον σου εἰς τὸ προσεχές.

ΔΙΚΕΛΗ.— Εἰς δύο ἐπιστολάς μας δὲν μᾶς ἀπαντήσατε κ. **Γ. Βακερτζῆ.** Τὶ ἀπέγειναν σᾶς παρακαλοῦμεν αἱ ἀποδείξεις, ποῦ σᾶς ἐστείλαμεν;

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.— **Νῖκον Πασαλῆν**— Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν φροντίδα σου. Φυλλάδιον 12 ἐστάλη· θὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὰς ὁδηγίας σου.

Γ. Γρημάνην.— Εχετε δίκαιον· ἡ ἀπόδειξις ἐξεδόθη λάθος. Νὰ διορθωθῇ ἡ ἀπόδειξις ἀπὸ τὸν κ. Δ. Τὸ 25 φυλλάδιον σᾶς ἐστάλη.

ΕΛΑΣΣΩΝ. **Ξ. Χατζῆζωγίδου.**— Μήπως ἔχετε δυσαρεστηθῇ ; Θὰ μᾶς ὑποχρεώσετε ἂν μᾶς γράψετε τοὺς λόγους.

Π. Ιατρόπουλον. — Αἱ «Μελέται» ἐστάλησαν διὰ τοῦ τουρκικοῦ ταχυδρομείου. Περιμένω ἀπάντησίν σου.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.— Πολὺ ἀγαπᾷς τὰς ἐπαναλήψεις καὶ τὶς ὡραίες λέξεις ποῦσὲ πολλὰ μερη δὲν ἔχουν τὸν τόπο τους κ. **Ιγνάτιε Βουρβούλια.** Η γλῶσσα ὁπωσδήποτε ὁμαλή. Δημοσιεύεται μὲ διορθώσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας πρόσεξε νὰ ἐπωφεληθῇς.

Η πέννα μας.

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

Οσον ἐφαινόμην πτωχὸς, μ' ἐχαιρέτιζον ἀπὸ πολὺ μακρὰν καὶ ἔλεγον ἀπὸ πολὺ πλησίον «Α! τὸν κακομοίρη !». Οτε ἐφαινόμην πλούσιος μ' ἐχαιρέτιζον ἀπὸ πολὺ πλησίον καὶ ἔλεγον ἀπὸ πολὺ μακρὰν «... ! τὸν ἄτιμον!»

***

Δεῖγμα φρονήσεως εἶναι καὶ τὸ νὰ γελάσῃς πρῶτος διὰ τὴν ἀφροσύνην σου πρὶν γελάσουν οἱ ἄλλοι δι' αὐτήν.

Εὰν ὁ διάβολος ἦτο ἄσχημος δὲν θὰ εἶχε κανένα ὀπαδόν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

— Μεθαύριον ἑορτάζουν οἱ κ. κ. Νικόλαος Βακιλάκης ὁ ρέκτης καὶ φιλοπρόοδος πρόεδρος τῆς «Εὐσεβείας» καὶ ὁ ἐκ τῶν συμβούλων αὐτῆς κ. Νικ. Κουζινόπουλος πρὸς τοὺς ὁποίους εὐχόμεθα χρόνια πολλά.

— Εορτάζουν ἐπίσης οἱ φίλοι καὶ συνδρομηταί μας κ. κ. Ν. Διαμαντίδης, Νῖκος Μελῆς καὶ ὁ ἐν Μιτυλήνῃ κ. Νῖκος Πασαλῆς.

— Εὐχαρίστως ἐπληροφορήθημεν ὅτι καθηγητὴς τοῦ ἐν Βουτζᾷ νεοσυστάτου Γεωργικοῦ συνδέσμου διωρίσθη ὁ κάλλιστος νέος κ. Κώστας Δουλίδης γεωπόνος Αθηνῶν. Συγχαρητήρια ἐγκάρδια.

ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ

Οποιος πιάση τὴν ἀγγελία στὸ χέρι του καὶ ρίξῃ ματια, ἀμέσως θὰ μυριστῇ πῶς τὸ Σατυρικὸ-γελοιογραφημένο ἡμερολόγιον τοῦ κ. **Χρίστου Ντεληχρίστου καὶ Γιάννη Μούσκεμμα** ποῦ θὰ ἐκδοθῇ στὴν Πόλη καὶ θα κυκλοφορήσῃ τὴ πρωτοχρονιά. θᾶνε ἕνα βιβλίο γεμᾶτο πνεῦμα γέλοιο, χάρι καὶ πρωτοτυπία. Ολοι πρέπει νὰ τὸ πάρουν γιατί θᾶναι μιὰ πρωτοχρονιάτικη πνευματικὴ ἀπόλαυσι πρώτης ! Επειτα πωλεῖται τόσο φθινά. Στὴ Πόλη γρ. 3 εἰς τὰς ἐπαρχίας 3 1)2 καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν. . . ἂν βρεθῇ κανεὶς ἀγοραστὴς δὲ θὰ μαλώσῃ !

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Εξεδόθη τὸ 117 τεῦχος τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τῆς «Πινακοθήκης» μὲ ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ ὡραιοτάτας εἰκόνας. **Περιεχόμενα :** Ελληνικὸς Νιτσεϊσμός.— Γαζίες. — Τὸ γυναικεῖον κάλλος ἐν τῇ τέχνῃ.—Εξωτικὴ ἐλεγεία. — Η ἔκθεσις τῆς Ρώμης. — Μιὰ βραδυὰ στοῦ Μυστρὰλ κτλ. Δώδεκα εἰκόνες κοσμοῦν τὸ τεῦχος.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Εἰς τὸ 32ον φυλλάδιον ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἔγιναν πολλὰ λάθη ἐκ τῶν ὁποίων διορθώνομεν τὰ κυριώτερα.

Σελ. 248	*στήλη*	*β'*	*ἐγράφη*			*πάρε ἀντὶ πάρε με*
»	»	»	»	»		*ὦ βασιλέα ἀντὶ ὦ βασιληᾶ*
»	»	»	»	»		*Σαλαμῖτις ἀντὶ Σουλαμῖτις.*
»	»	»	»	»		*σὰν τὰ πλάγια ἀντὶ σὰν πλάγια*
»	»	»	»	»		*σελαγᾶς ἀντὶ σαλαγᾶς.*
»	»	»	γ'	»		*παρατάσσων ἀντὶ πατάσσων.*
»	»	»	»	»		*αὐτὸ Ρωσικὸν ἀντὶ τὸ Ρωσικόν.*
»	»	»	»	»		*εἰς τὴν εὐαγγελικήν του ἀντὶ εἰς τὴν εὐαγγελικήν του ἠθικήν.*
»	»	»	»	»		*ρανὶς ἀντὶ εἶνε ρανὶς*
»	»	»	»	»		*ζωὴ ἴσως ἀντὶ ζωὴ ἴσον*
»	»	»	γ'	»		*τοῦ κάκου σὰν ἀντὶ τοῦ κάκου πᾶν.*
»	»	»	»	»		*τιποτένιος ἀντὶ οἱ τιποτένιοι.*
»	»	»	»	»		*ἴσως ὁ Αγγελος ἀντὶ Ισως. Ο Αγγελος.*
»	»	»	β'	»		*κι' ἐρχούμαστε μὲ τὸν Σθένο πρόσθεσε· ἡ ἰδέα πῶς θὰ σώσω τὸν Σθένο ρίχνει...*

Η «Νεότης» πωλεῖται κατὰ φυλλάδια εἰς τὰ καπνοπωλεῖα καὶ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου δίοδος Τενεκίδου.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ πρώτην καὶ δευτέραν δημοσίευσιν ἑκάστη λέξις μὲ μικρὰ στοιχεῖα μεταλλ. 2 (λεπτὰ 10).—Μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα μεταλλ. 4 (λεπτὰ 20).—Διὰ τρίτην τετάρτην κ.τ.λ. δημοσίευσιν τὸ ἥμισυ. — Κατώτατος ὅρος λέξεις δέκα· δηλ. ὀλιγώτεραι τῶν δέκα λέξεων θὰ πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν δέκα. Μία λέξις εἰς ἕνα στίχον θεωρεῖται ὡς ἓξ λέξεις.